

bliver det det almindelige, medens der tidligere stod 4 pCt., og at der skulde søges om Bevilling til at tage højere Rente. Staar der f. Eks. 5 pCt., vil man i Almindelighed gaa ud fra, at det er det normale, og jeg tror, at i en hel Mængde Tilfælde vil man faa 5 pCt. i Stedet for 4 pCt. Det maa imidlertid erkendes, at mange nu ikke finde det rigtigt at søge Bevilling til en højere Rente, navnlig offentlige Institutioner, men jeg skal ikke fordybe mig videre i Sagen; jeg har blot villet nævne dette ene, at hvis man ikke vil frigive Renten, maa der sættes en ny Grænse et eller andet Sted, og saa maa det betyde, at der ikke skal være Ret for Ministeren til at dispensere; har man saa fastsat en Grænse, er jeg tilbøjelig til at tro, at det medfører, at man ogsaa tager den Rente. Den Side af Sagen har voldet Betænkeligheder hos mig. Sagen er ikke tilstrækkeligt forberedt i Ministeriet; jeg har i hvert Fald ikke kunnet finde, at man har skrevet til nogen Institution om, hvad der maatte anses for rigtigt. Hverken Statistisk Bureau eller Finansministeriet eller Justitsministeriet har Forpligtelse til at udtale sig om denne Side af Sagen; det maatte man gaa til andre Institutioner for at faa at vide.

I øvrigt er Spørgsmaalet ikke saa stort, det drejer sig om en ca. 20,000 Bevillinger, som for Resten ikke en Gang udstedes af Ministeren, saa det er ikke saa overvætted meget. Jeg kan tilføje, at den Form for Kompensation, som man fra den afgaaede Indenrigsministers, det nuværende ærede Medlem fra Langelands (P. Munch) Side, havde forudsat, at hver Gang der blev tinglæst et Dokument, som lød paa højere Rente end 4 pCt., skulde der særligt Stempelmærke paa, tiltaler heller ikke mig, for det vil med nogen Ret blive sagt: Det vil sige, at jo højere Rente vedkommende skal svare, des større Stempelafgift skal han af med. Jeg er ikke sikker paa, man vil finde det retfærdigt. Men, som sagt, det er en Biting, en Biside af Sagen, jeg ikke tillægger større Vægt.

Saa mente det ærede Medlem, at der var al Grund til allerede i Aar at tage fat paa en Revision af Loven om Arbejdsledskasser. Ganske vist, indrømmede det ærede Medlem, skulde den efter Lovens Bestemmelse først foregaa i næste Rigsdagssamling, men han fandt dog, at der var Grund til allerede i Aar at tage fat derpaa. I Fjor havde vi, jeg havde nær sagt som sædvanlig, et Forslag om en midlertidig Lov vedrørende Arbejdsledshed, eller

rettere vi havde to Forslag. I det ene af de to Forslag, vi i Fjor havde til Behandling, var der sat en Grænse for Lovens Varighed til 1914. Der sagde den daværende Minister, det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), at han vilde henstille, om man ikke skulde forandre 1914 til 1913, fordi saa udløb altsaa den midlertidige Lov samtidig med den Tid, hvor man kunde forvente, at Arbejdsledshedsloven blev revideret, da Revisionsforslaget skulde forelægges i Samlingen 1912 og kunde forventes at blive ført igennem til Iste April 1913, den Frist, det ærede Medlem foreslog, man skulde sætte i den midlertidige Lov. Det ærede Medlem føjede endogsaa til, at skulde det vise sig, at man ikke blev færdig med Revisionen af Arbejdsledshedsloven, kunde man altid henimod den 1. April 1913, forhaabentlig da, let gennemføre en Forlængelse af denne Lov. Naa, saa blev Resultatet jo for øvrigt, at det kun blev en Lov for 1 Aar ligesom tidligere. Jeg nævner dette som Vidnesbyrd om, at i Fjor tænkte det ærede Medlem slet ikke paa eller sagde da i hvert Fald ikke noget, der tydede paa, at han gik ud fra, at man helst skulde forelægge Forslaget allerede i denne Rigsdagssamling. Nej, det ærede Medlem gik ud fra, at vi skulde sætte 1913 i denne Tillægslov, eller hvad man nu vil kalde det, og sagde endogsaa noget, som tydede paa, at han ansaa det for muligt, at man ikke en Gang blev færdig til den Tid.

Endelig — nej, ikke endelig, der er mange Ting, det ærede Medlem spurgte efter, men dernæst spurgte det ærede Medlem, om der ikke kunde ventes en Lov vedrørende Arbejdsanvisning. Det ærede Medlem erkendte, at han ikke selv tillagde Sagen saa overvætted stor Vægt, men dog nogen Vægt, og gjorde opmærksom paa, at den tidligere Indenrigsminister, den nuværende højtærede Konseilspræsident, havde interesseret sig meget for denne Sag, og at der var indhentet en hel Del Oplysninger, saa det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) mente, at det ikke kunde være vanskeligt at komme med et Forslag i saa Henseende. Ja, ogsaa der er det interessant at lægge Mærke til, hvad det ærede Medlem fra Langeland som Indenrigsminister har haft Lejlighed til at udtale, thi ogsaa dette Spørgsmaal var fremme under Forhandlingen af de af mig nævnte Love, vi havde til Behandling her i Fjor. Da sagde det ærede Medlem fra Langeland, altsaa den daværende Indenrigsminister, at der vel var indhentet en